

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **H. K.**, narozený, státní příslušnost, toho času v, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 – Vršovice, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend**, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2017, č. j. KRPB-29873/ČJ-2017-060026-50A,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2017, č. j. KRPB-29873/ČJ-2017-060026-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na 30 dnů, tj. od 5. 2. 2017 do 6. 3. 2017, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba, vyjádření k žalobě a replika žalobce

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil z důvodu jeho nezákonnosti, přičemž namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu překročení lhůty jednoho měsíce uvedené v čl. 28 nařízení Dublin III. Blíže poukázal na to, že ode dne 5. 2. 2016 začala běžet jednoměsíční doba zajištění žalobce, která tak skončí 5. 3. 2016. Právě tento den je den, kdy může být žalobce nejdéle zajištěn. Podle čl. 42 písm. b) Dublinského nařízení lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá. Jestliže ve lhůtě vyjádřené v měsících není v posledním měsíci den, ve kterém by lhůta měla uplynout, končí lhůta uplynutím posledního dne daného měsíce. Napadené rozhodnutí tak mez zajištění překročilo a rozšířilo možnost zajištění žalobce i na den 6. 3. 2017.

Postačí, pokud prodloužení nezákonné doby může potenciálně zasáhnout do základního práva na svobodu, a není tedy na místě čekat na to, zda bude žalobce zajištěn po 5. 3. 2017. Tento závěr vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013-59. K námitce týkající se zanedbatelnosti eventuální doby překročení maximální doby zajištění odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36, v němž byla doba prodloužení zajištění nezákonně překročena o dva dny. Pokud jde o omezení svobody, musí být jakýkoliv právní výklad vzhledem k dané problematice restriktivní.

Žalovaný k problematice lhůt podle ust. čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení cituje pasáže rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2016, č. j. 32 A 65/2015-31, dle něhož případné mírné odchýlení od lhůt v citovaném článku nemusí zakládat nezákonnost zajištění, pokud je osobní svoboda cizince omezována cestou prodlužování zajištění na časové úseky rámcově odpovídající průběhu nastávající fáze dublinského řízení. Žalovaná má dále za to, že lhůty podle čl. 42 písm. b) jsou lhůty procesní, závazné pro „dublinská řízení.“ S odkazem na čl. 28 odst. 3 žalovaná stanovila žalobcovo zajištění na dobu od 5. 2. 2017 do 6. 3. 2017, tedy na 30 dní, přičemž má za to, že se jedná o časový úsek rámcově odpovídající první fázi dublinského řízení, kdy má být předložena žádost o převzetí či zpětné přijetí zajištěné osoby, jež nastává po zjištění shody otisků prstů žalobce prostřednictvím systému Eurodac.

Žalobce v replice připomíná, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, v němž podrobně líčí postup, jakým musí správní orgán postupovat v případě stanovení délky zajištění cizince za účelem předání do jiného členského státu podle dublinského nařízení. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl: „*Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III).*“ Žalobce také trvá na tom, že překročení lhůty k zajištění o jeden den není zanedbatelné a poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 33 A 35/2016-46, jímž

fakticky změnil svůj postoj obiter dictum deklarovaný v rozsudku č. j. 32 A 65/2016-31, kterého se žalovaná dovolává.

III. Napadené rozhodnutí

Dle napadeného rozhodnutí byl žalobce omezen na osobní svobodě dne 5. 2. 2017 dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu, víza či jiného povolení, které by jej k pobytu na území české republiky opravňovalo. V průběhu správního řízení bylo žalovanou zjištěno, že na základě porovnání otisků prstů žalobce prostřednictvím systému Eurodac požádal v minulosti o mezinárodní ochranu v

V rámci správního řízení byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku, z něhož vyplynulo, že je státní příslušník Tunisu jménem H. K. Je svobodný a bezdětný. Dne 29. 11. 2016 se rozhodl vycestovat letecky do Srbska z důvodu obavy o život, neboť změnil vyznání z islámu na křesťanství. Byl násilně napaden a bylo mu vyhrožováno kvůli jeho víře. Ze Srbska se vydal pěšky na hranice Rumunska, kde byl dne 5. 12. 2016 kontrolován policií. O mezinárodní ochranu požádal v Rumunsku, jinak by byl vrácen zpět do Srbska. V zařízení pro umístění cizinců v Rumunsku pobýval ode dne 8. 12. 2016 do 3. 2. 2017. Zařízení svévolně opustil a za pomoci převaděče cestoval do Budapešti. Hranice Maďarska překročil s dalšími 20 lidmi v nákladním voze. V Maďarsku byl vysazen, dále cestoval do Bratislavy a poté vlakem do Polské republiky. Na území České republiky byl kontrolován policií, jež ho zajistila. Cílem jeho cesty bylo Nizozemí, do Rumunska se vrátit nechce.

Žalovaná odůvodnila, že v případě žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku, neboť přicestoval na území České republiky neoprávněně bez víza či jiného povolení k pobytu a bez cestovního dokladu, přičemž si byl vědom svého nelegálního postavení. Je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kde však nezůstal a neoprávněně se pohyboval přes území členských států.

Dále se žalovaná výslovně zabývala tím, zda je předání do Rumunska potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaná konstatovala, že žalobce nemá žádné vazby k území České republiky, které by byly překážkou jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce nemá dostatečné finanční prostředky, aby si mohl zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Z uvedených důvodů žalovaná dovodila, že zajištění je přiměřené, důvodné a zákonné. Žalované nejsou známy žádné překážky, které by bránily předání žalobce do Rumunska.

Při stanovení doby zajištění na 30 dnů vycházela žalovaná ze lhůt obsažených v § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že tato doba je plně v souladu s dotčeným nařízením, jakož i z kvalifikovaného odhadu podloženého dobou potřebnou k přemístění cizinců v předešlých případech. Žalovaná zde uvádí, že podle Dublinského nařízení má Ministerstvo vnitra ČR měsíční lhůtu k předložení žádosti o převzetí

cizince do příslušného státu. Dožádaný stát má pak dvoutýdenní lhůtu na odpověď na uvedenou žádost a Ministerstvo vnitra ČR má poté dobu šesti týdnů, do které je povinno cizince předat. Na základě svých zkušeností žalovaná konstatuje, že Ministerstvo vnitra ČR zasílá žádosti o převzetí do příslušného státu ve lhůtě jednoho týdne. Smluvní státy pak odpovídají až na konci dvoutýdenní lhůty pro odpověď, nebo neodpovídají vůbec. Po akceptaci převzetí vydává Ministerstvo vnitra ČR rozhodnutí o přemístění, které přibližně ve lhůtě jednoho týdne doručí zajištěnému cizinci, ten má pak odkladnou patnáctidenní lhůtu, ve které může podat žalobu proti tomuto rozhodnutí. Dále je dle žalovaného nutno připočítat přibližně čtrnáctidenní lhůtu, skládající se z doby nutné pro komunikaci mezi Ministerstvem vnitra ČR a příslušným státem tak, aby tento připravil podmínky pro převzetí cizince. Správní orgán vychází při určení doby zajištění z kvalifikovaného odhadu, kdy k přemístění cizinců došlo často v době překračující lhůtu 30 dnů. Žalovaný je taktéž vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015, dle které v první fázi „*může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.*“

IV. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou a zachyceného ve správním spisu, který měl při posouzení věci k dispozici. Z tohoto spisu především vyplývá, že dne 5. 2. 2016 byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba zajištění byla stanovena ba 30 dnů, tj. od 5. 2. 2017 do 6. 3. 2017. Žalobce považuje dobu zajištění nezákonnou, neboť dle jeho názoru doba zajištění nesmí překročit jeden měsíc, tudíž měl být zajištěn od 5. 2. 2017 do 5. 3. 2017.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jako relevantní judikatury.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem

13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, se zdejší soud zabýval rovněž výkladem ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, přičemž vyjádřil následující právní názor: „*Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění (popř. o prodloužení doby trvání zajištění) by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul*

k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění).

Jinými slovy z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění.

Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění.

Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neodpověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Tento modelový případ řeší situaci, kdy proti rozhodnutí o přemístění není podán opravný prostředek s odkladným účinkem. Byl-li by podán, mohl by správní orgán v jakékoliv fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku. Správní orgán však nemůže předem spekulovat, zda takový opravný prostředek podán bude.

Výše provedená interpretace zdánlivě klade na správní orgán větší nároky, co se týče frekvence rozhodování o prodlužování doby trvání zajištění. Nejedná se však o nároky nikterak nepřiměřené. Nebude-li proti rozhodnutí o přemístění podán opravný prostředek s odkladným účinkem, lze reálně předpokládat, že správní orgán rozhodne o prodloužení doby trvání zajištění pouze jednou. Není totiž nijak nucen odkládat svou žádost o převzetí nebo

přijetí zpět až na konec stanovené jednoměsíční lhůty. Stejně tak ani pro realizaci přemístění není nutné využít celou šestitýdenní lhůtu. Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; k tomu srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008 ve věci proti České republice, stížnost č. 298/07).“

Soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že při rozhodování o zajištění cizince může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění nejvíce na jeden měsíc. Přestože podle čl. 42 písm. b) Dublinského nařízení měsíční lhůta pro zajištění žalobce uplynula dne 5. 3. 2017, soud se domnívá, že tato vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné jej zrušit. Sama žalovaná v napadeném rozhodnutí cituje pasáže z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015-32, přičemž konstatuje maximální lhůtu jednoho měsíce pro zajištění. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalovaná ve většině případů stanoví dobu zajištění na 30 dnů. V nyní posuzovaném případě se však jednalo o měsíc únor, který měl roku 2017 pouze 28 dní. Pokud by se rozhodovalo o zajištění žalobce v kterýkoliv jiný měsíc než je únor, doba zajištění by nikdy nemohla být přesáhnutá. Odchýlení jednoho dne od lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III tak nutně nemusí zakládat nezákonnost zajištění, neboť se zde jedná o mimořádnou situaci, kdy žalobce není znevýhodněn na rozdíl od ostatních cizinců zajištěných v jiných měsících taktéž na dobu 30 dnů. Žalovaná pouze nereflektovala skutečnost, že únor má méně jak 30 dní.

V napadeném rozhodnutí žalovaná s velkou pravděpodobností předpokládá, že v průběhu dublinského řízení bude rozhodnuto o předání žalobce do Rumunska, kde je veden jako žadatel o azyl. Tak se i stalo, soud dále zjistil ze správního spisu, že dne 8. 2. 2017 byly Dublinským střediskem Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) odeslány žádosti o přijetí zpět do Rumunska. Dne 22. 2. 2017 zaslalo Rumunsko souhlas s převzetím žalobce. K prodloužení zajištění žalobce došlo na základě rozhodnutí ze dne 1. 3. 2017, č. j. KRPB-29873/ČJ-2017-060026-50A, kdy se doba zajištění prodloužila o 30 dní ode dne 7. 3. 2017 do 5. 4. 2017. Žalovaná přitom vycházela právě z data 22. 2. 2017, od kdy započala běžet šestitýdenní lhůta, v níž je OAMP povinen žalobce do Rumunska přemístit. Tato lhůta končí 5. 4. 2017, což činí 30 ode dne, od kterého se prodloužení počítá. Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, „z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení.“ K realizaci podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III musí dojít „nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.“ Z uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že

přesah zajištění o jeden den v napadeném rozhodnutí nemohl mít vliv na celkovou délku zajištění žalobce stanovenou rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 1. 3. 2017. Tímto se soud vymezuje proti rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 33 A 35/2016-46, na které žalobce odkazuje, neboť v tomto případě napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince, kde žalovaná odvinula maximální délku zajištění žalobce od pozdějšího okamžiku, tj. byl zde nesprávně stanoven poslední den šestitýdenní lhůty, což mohlo mít vliv na celkovou délku zajištění cizince. Stejná situace pak nastala v žalobcem citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 115/2013-59 a č. j. 4 Azs 234/2015-36. V posuzovaném případě tak přesah jednoho dne v rámci prvního rozhodnutí o zajištění nemohl mít vliv na skutečnou délku zajištění. Na tu pak měl vliv souhlas s přijetím žalobce do Rumunska a další rozhodnutí o prodloužení o zajištění.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobní námitka po posouzení soudem není důvodná, a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. března 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně